

Katoliški GILAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L 1.000
Letna naročnina L 2.000
Letna inozemstvo L 3.000
Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XVII. - Štev. 10 (835)

Gorica - četrtek 4. marca 1965 - Trst

Posamezna številka L 50

Iskreno pismo našim družinam

Spoštovani rojaki!

Dovolite, da se slovenski duhovniki na Tržaškem in Goriškem obračamo na Vas s posebnim pismom, ki Vas želi opozoriti na izredno važen dogodek v zgodovini našega naroda, posebno še tukaj na Primorskem.

Dočakali smo namreč čas, ko je poleg drugih živih jezikov tudi naš dragi materin jezik povzdignjen na oltar: s 7. marcem postane tudi pri nas za Slovence uraden bogoslužni jezik slovenščina. Tako je sveta Cerkev po dolgih 1100 letih v celoti sprejela najbolj naravno in uspešno načelo, ki sta ga razglašala slovanska apostola sv. Ciril in Metod: pred Bogom so vsi jeziki enaki in vsak narod naj v svojem jeziku Boga časti.

Mnogi naši rojaki so še v bližnji preteklosti za svoj jezik morali mnogo trpeti. Posebno oni in z njimi vsi primorski Slovenci se moramo zato bogoslužja v domačem jeziku resnično vzveličiti. Če je v nas le količkaj narodnega čutenja, ne smemo dopustiti, da bi tako velika kulturna pridobitev šla mimo nas brez odmeva.

Toda stvar ima še globlji pomen. Končno moramo vsi priznati, da je človek ustvarjen za neki višji cilj: napredovati mora v dobrem, posebno v medsebojni ljubezni, slednjič pa doseči trajno srečo. K temu pa nam kristjanom najbolj pomaga, če radi zahajamo k nedeljski maši in če potem skušamo iz nje tudi živeti. In bogoslužna obnova, ki stopi v veljavo 7. marca, ima prav ta namen: približati nam hoče sv. mašo in nas tako duhovno obogatiti in osrečiti za čas in večnost.

Zato s posebno ljubeznijo vabimo zlasti tiste naše rojake, ki so se zaradi posebnih razmer in krivic verskemu življenju odtujili: poskusite se znova približati Cerkvi, Kristusu, Bogu. Videli boste: ne bo Vam žal. Zdaj je čas. Ne zamudite najbolj ugodne prilike. Slovenska maša je namenjena v prvi vrsti Vam.

Dragi rojaki, očetje, matere, fantje, dekleta in otroci: V nedeljo, 7. marca in potem vse nedelje in praznike — na svidenje pri slovenski maši!

V upanju, da nas boste prav razumeli, Vas toplo pozdravljajo

Vaši slovenski duhovniki
na Tržaškem in Goriškem

Ob robu komunistične konference v Moskvi

Po odstititvi sovjetskega ministrskega predsednika Hruščeva so novi sovjetski voditelji med drugim odložili posvetovanje 25 komunističnih partij, ki je bilo napovedano za 15. december lani v Moskvi. V upanju, da bodo Kitajci kaj popustili, so povabili tudi Cuenlaja na proslave oktobrske revolucije in bili tudi pripravljeni, da se eventualno odrečejo omenjeni konferenci. Toda odstavitev Hruščeva ni ganila pekinških voditeljev, ki so vztrajali pri svojih pogojih za spravo z Moskvo »na osnovi skupne borbe proti amerišnemu imperializmu«.

Postavljeni pred to mučno izbiro, so sovjetski voditelji ubrali dvoumno taktiko: na eni strani so hoteli poudarjati načela miroljubne koesistence napram Zahodu, na drugi strani pa so dajali zelo borbene izjave zlasti proti Zahodni Nemčiji in ZDA. Z namenom, da ne zaostrijo spora s Pekingom, so moskovsko konferenco 25 komunističnih partij preložili na 1. marec 1965. Ministrski predsednik Kosigin se je nepričakovano odpravil na uraden obisk v Severni Vietnam, hoteč nekoliko omajati vpliv Pekinga na to izpostavljeno azijsko deželo. Spotoma se je ustavil v Pekingu samem in v Pyonyangu (Sev. Koreja).

KAJ JE DOSEGEL KOSIGIN?

V prvih dneh po zaključku obiska je izgledalo, da je imelo Kosiginovo srečanje s pekinškimi voditelji vsaj ta uspeh, da se spor ne bo poživiljal. Toda stvarnost je kmalu dokazala drugače. Ko so si sovjetski in kitajski voditelji ob priliki 15. obletnice sporazuma o medsebojnem prijateljstvu izmenjali pozdrave, so Kitajci zelo jasno in odločno predložili svoje stališče. Ton kitajske poslanice postavlja Sovjete pred izbiro: ali z nami proti severno ameriškega imperializmu ali pogajanja z imperialisti proti nam.

Sovjeti so udarec mirno sprejeli. Nato je Albanija zahtevo ponovila v Združenih narodih prejšnji teden, ko je hotela izsiliti direktno spopad med ZDA in URSS v zvezi s členom 19 listine OZN.

Prejšnje dni pa je pekinški dnevnik »Zen Min Ži Bao« obtožil sovjetsko vlado, da popušča ameriškega imperializmu in da podpira načrte ZDA, da še naprej izkoriščajo OZN kot orodje svoje napadalne politike. Zlasti obsoja Sovjetsko zvezo, da je glasovala za resolucijo, na podlagi katere je OZN poslala čete v Kongo že leta 1960 ter za predlog o ustanovitvi odbora OZN za mir. Nato navajajo, da je že Hruščev julija 1964 sam predlagal, naj bi ustanovili oborožene sile OZN in da sovjetski predstavniki niso tega nikdar preklicali.

Pisanje pekinškega dnevnika pomeni nedvomno doslej najhujši in

najbolj odkrit napad Kitajcev na sovjetsko vodstvo po odstititvi Hruščeva.

SPOPAD ALI ODLOŽITEV KONFERENCE

Spričo tega se je moskovska konferenca pričela v zelo kritičnem ozračju. Od 25 povabljenih partij se posvetovanja udeležuje le 18 in še med temi je mnogo delegacij, ki so prišle v Moskvo bolj iz poslušnosti in solidarnosti kot pa iz prepričanja. Prvotni namen sestanka, kot si ga je zamislil Hruščev, je bil obsoditi Kitajce in tako utrditi svoj položaj. Njegovi nasledniki so srečanju hoteli dati bolj posvetovalen značaj v prič-

kovanju sklicanja svetovne komunistične konference. Toda tudi na to niso Kitajci pristali.

Sklicatelji konference so se sedaj znašli v zelo težavnem položaju: ali naj konferenca opravi svoje delo (in v tem primeru bodo izpostavljeni hudim obtožbam) ali naj konferenco razpustijo in s tem sprejmejo težko žrtev za svoj prestiž. Nad moskovsko konferenco še vedno torej visi kitajski meč. Kako se bodo sedanji sovjetski voditelji izmotali iz teh nevedčnosti, je v precejšnji meri odvisno od zahtev držav iz Vzhodne Evrope ter večjih partij iz držav Zahodne Evrope. Med njimi je na prvem mestu Italijanska komun. partija, ki se izmika jasni opredelitvi.

Bela knjiga o Južnem Vietnamu

Prejšnji teden je v Južnem Vietnamu prišlo do novega državnega udara, ki je že deseti v zadnjem času te nemirne južnoazijske dežele. General Nguyen Khan, katerega so budisti pred dobrim mesecem spravili na vodstvo države, se ni dolgo obdržal na oblasti. Prejšnji teden ga je po nekrvavem vojaškem udaru odstranila skupina mlajših generalov, ki je tako popolnoma preobrnila politični položaj v deželi. Zdi se, da so ZDA bolj zadovoljne s skupino mlajših vojaških voditeljev kot z generalom Khanom. Slednjega so novi vietnamski voditelji odstranili iz vojske ter ga imenovali za potujočega veleposlanika.

Pred dnevi je ameriška vlada izdala belo knjigo o vojaškem vmešanju Severnega Vietnama v ozemlje Južnega Vietnama. Iz teh objavljenih dokumentov izhajajo številne obtožbe na račun hanojske vlade, ki pošilja vojske in orožje v pomoč gverilcem v Južnem Vietnamu. Iz celotnega poročila izhaja zelo resna ugotovitev ameriške vlade, da je namreč pronicanje vojakov in orožja iz komunističnega področja v Južni Vietnam tako obsežno, da ga je nemogoče zadržati z normalnimi vojaškimi operacijami. Bela knjiga nadalje zatrjuje, da je pošiljanje orožja gverilcem vedno bolj masivno, tako da ne gre več za klasično notranjo gverilo, temveč za pravcati poskus od strani hanojske vlade, da stre svobodo in neodvisnost Južnega Vietnama. Zaradi tega bosta, dokler hanojska vlada ne preneha s temi akcijami, sajgonska in ameriška vlada nadaljevali z obrambo Južnega Vietnama.

Ulbricht v Egiptu

Kljub nasprotovanju bonnske vlade v Zapadni Nemčiji je egiptovski predsednik Naser sprejel vzhodnonemškega komunističnega voditelja Ulbrichta z vsemi častmi, ki so običajne le za državne poglavarje. Erhardova vlada je v znak protesta sklenila zaradi tega prekiniti z gospodarsko pomočjo Egiptu. Obenem je tudi namignila na možnost, da diplomatsko prizna Izrael.

Papež Pavel VI. je krstil 12 kongoških katehumenov

Nadvse ganljiv verski obred se je odvil v petek, 26. februarja v baziliki svetega Pavla v Rimu. Sv. oče je v svoji očetovski skrbi in ljubezni za vse ljudi doklical iz mučeniškega Konga 12 katehumenov in jih sam krstil.

S tem svetim obredom krsta in birme, katero so takoj nato prejeli novokrščeni Kongožani, je sv. oče hotel počastiti spomin vseh misijonarjev in misijonark ter drugih oseb, ki so v zadnjem času bile umorjene v Kongu. Dvanajst črnih ka-

tehumenov, šest moških in šest žensk, je z največjo pobožnostjo prejelo sv. krst in vsak si je poleg izbranega imena dodal še ime Pavel odn. Pavla. Botri krščencev so bili sami visoki cerkveni dostojanstveniki: kardinali Agagianian, Shehan, Dante, Colombo, Cardijn, Bevilacqua za moške ter prednice misijonskih kongregacij za ženske.

Sv. oče Pavel VI. je ob tej priliki imel pomemben govor, v katerem je najprej pozdravil kongoške novokrščence kot nove

kristjane ter jim dejal, naj ponesejo Kristusa med svoje brate in naj imajo vedno za vse široko srce. Spomnil se je nato vseh, ki so izgubili življenje v bratomornih bojih, katere mora obsoditi ne samo Cerkev, temveč jih je v vesti dolžno obsoditi vse človeštvo. Ne samo Cerkev, temveč celotno človeško dostojanstvo je bilo s temi dejanji prizadeto v svojih najgloblji osnovah. Sv. oče je nato pozval »svoje drage afriške sinove«, naj premislijo svoje ravnanje. Kri kliče kri in nered

nov nered, zato se bo mir uveljavil le tedaj, ko bo prišlo do medsebojnega spoštovanja in pravičnega vrednotenja človeškega življenja.

Z največjo pozornostjo so vsi sledili besedam sv. očeta, ki je nato vsem novokrščencem podaril verižico s križcem, rožni venec in kakor je pri nas navada birmancem, še uro. Novokrščenci in birmanci so bili zelo iznenadeni in so izrekli svetu očetu svojo globoko hvaležnost in zvestobo.

Razpoložljiva sredstva bi morala upravljati mednarodna organizacija za financiranje razvoja. Prizadevanju za razorožitev pa bi se moral pridružiti tudi tretji svet. Sedanji svet pa vzdržuje anahronistični varnostni sistem, zlasti če še pomislimo na sedanje in bodoče zahteve. V gospodarski govorici že mislimo na prihodnost, v vojaški pa še vedno mislimo kot generacije iz leta 1914.

Novi obredi in nov duh

DUHOVNİKOM IN VERNİKOM GORISKE NADSKOFIJE

S 7. marca stopijo v veljavo liturgi-
čne novosti, o katerih se že dolgo govori.
Ker je to važen datum v zgodovini
Cerkve, bi rad duhovnikom in vernikom
povedal nekaj misli.

1) Namen liturgičnih novosti je ta, da
bi verniki v večjem številu prihajali in
sodelovali pri bogoslužju.

To bo mogoče doseči, če bodo vsi ob
nedeljah in praznikih imeli v rokah knji-
žico in skupno molili in odgovarjali ma-
šniku. Nič težkega ni, treba je le
premagati malo obzira do ljudi.

Vsi naj torej imajo knjižico v rokah!
In vsi naj bodo navzoči že v začetku
sv. maše!

Nedeljska in prazniška sv. maša ne sme
biti le neka zunanost. Treba je biti pri
celi sveti maši od začetka do konca.

Pri sv. maši naj se tudi poje. Vsi po-
jte, da bodo verniki res skupno z duhov-
nikom ena družina, vesela družina, ki
daje hvalo Bogu in se med seboj vzpod-
buja v veri in ljubezni do Kristusa.

2) Poleg točnosti, skupne molitve in
petja je treba še več:

a) Prihajamo v cerkev k Bogu polni
ponižnosti in kesanja!

Gospodov dan je dan milosti. Kristjan,
ki sodeluje pri Kristusovi daritvi, se mo-
ra očistiti greha, mora dobiti odpustanje
svoje krivde. Če je le mogoče, pojdite
k sv. spovedi; če pa to ni mogoče, obu-
dite vsaj popolno kesanje s sklepom, da
ne boste grešili več in tako bodo uresni-
čene mašnikove besede: »Oproščene, od-
vezo in odpustitve naših grehov nam
daj vsemogočni in usmiljeni Gospod!«

Greh trga od Boga ter zametuje odre-
šenje in božje prijateljstvo. Kako naj se
z njim v duši približamo Bogu?

Kako more biti ljudstvo povezano v ob-
čestvo pred Bogom brez posvečujoče mi-
losti?

b) Poslušajte božjo besedo, ki prinaša
luč in razsvetljuje za življenje, zlasti za
novi teden, ki začena z nedeljo. Božja
beseda, ki se oznanja v berilu, v evange-
liju in pridigi, vam hoče pokazati pravi
pomen življenja in pomagati, da krščan-
sko živite.

Brez božje besede sv. maša ne prinese
nobenega pravega sadu. Ker bo zdaj sko-
ro vse v domačem jeziku, je treba da
pazljivo poslušate. Vsi, tudi učeni, potre-
bujemo pouka. Božja beseda je naša pra-
va luč, ker po njej govori Kristus.

3) Daritev, ki se vrši pri oltarju, zah-
teva našo soudeležbo pri zauživanju Te-
lesa Kristusovega, ki se nam deli pri sv.
obhajilu. Vsi smo povabljeni k temu za-
uživanju. Kdor je pri sv. maši, ne da bi
prejel sv. obhajilo, je podoben povablje-
nemu, ki je prišel na gostijo in odklanja
jedi, ki mu jih nudijo. Pri ljudeh bi bila
to žalitev. Gospod Bog nas ne bo zato
zapodil iz cerkve, a kristjan bo ostal
mrzel ter nezmožen, da bi razumel le-
poto življenja in ne bo imel moči za
dobra dela.

Clovek brez božje hrane počasi pade
v duhovno revščino in končno zaide v
stanje smrtnega greha.

c) Sveta maša je Kristusova daritev
za nas, ki obnovlja skrivnost odrešenja.
V nobenem drugem ni zveličanja; in ni
ga imena pod nebom, v katerem bi se
mogli zveličati.

V Kristusu smo vsi odrešeni, v Njem
smo vsi brez. On sam je naš Učenik,
on sam Vzor, ker nam je dal zgled. On
sam je odrešilna žrtev, ker je umrl za
naše grehe. Zaradi Kristusove smrti smo
vsi eno v njem.

Ni mogoča pristna soudeležba pri Kris-
tusovi daritvi, če se ne zamislimo v
omenjene resnice. Sodelovanje pri sveti
maši mora združiti nas vse, mora po-
statiti za vse vir duhovnih sil ter naša
glavna skrb, da bomo vedno bolj po-
dobni Kristusu.

Dragi duhovniki, dobro premislite te
nauke in pojasnite jih vernikom!

Vi verniki pa jih sprejmite, da bo ne-
deljska sv. maša ne le izpolnjena nedel-
ska dolžnost, ampak predvsem srečanje
s Kristusom, ki je naša luč in naša sre-
ča, a tudi srečanje z brati. Na ta način
se bo vse naše okolje prešlo z Bogom.

Bog vas blagoslovi in Kristus naj vas
tolaži ter vam pomaga!

† Andrej, nadškof

Gorica, 2. marca 1965

Slovenci na Koroškem in pokrajinske volitve

V nedeljo, 14. marca bodo na Koroškem
deželne volitve. Izvoliti bo treba nov de-
želni zbor, ki ga sestavlja 36 poslancev.
V sedanjem deželnem zboru so imeli so-
cialisti 18 poslancev, avstrijska ljudska
stranka (nekaka kršč. demokracija) 12,
stranka svobode (nemški liberalci, zagri-
ženi nacionalisti ter bivši nacisti) 5, ko-
munisti pa enega. Ker predsednik dežel-
nega zbora ne voli, so se morali socia-
listi stalno vezati s komunisti, da so lahko
preglasovali ostali dve stranki, ki sta bili
v opoziciji. Avstrijska ljudska stranka je
pa morala imeti stalno obziranje na »svobod-
njakarje«, ki so vse prej kot naklonjeni
Slovenem.

Pri novih volitvah si bo avstrijska ljud-
ska stranka prizadevala, da dvigne število
svojih poslancev od 12 na 13. To bi po-
menilo, da bi socialisti izgubili enega in
padli na 17. Ob takem volilnem rezultatu
bi se ljudska stranka, povezana s stranko
svobode, lahko povzpela na oblast in po-
tisnila prvič po obnovitvi Avstrije socia-
liste v opozicijo.

Prav v borbi za to negotovo poslansko
mesto pa slovenski glasovi lahko postane-
jo jeziček na tehtnici.

Zadnjič so Slovenci na Koroškem samo-
stojno nastopili l. 1949. Bili so razdeljeni
v dva tabora: v koroško slovensko ka-
toliško skupnost ter v demokratično fron-
to. To so sestavljali titovski usmerjeni
Slovenci. Ne eni ne drugi skupini pa ni
uspelo priboriti si sedeža. Od tedaj dalje
so prvi vedno podpirali ljudsko stranko,
drugi pa socialiste. Koristi pa niso imeli
Slovenci nobene od tega podpiranja. Ljud-
ska stranka je zaradi stranke svobode
skrbno pazila, da ne bi v čem podprla
slovenskih zahtev; pa tudi socialisti so se
kljub toliko opevani internacionalistični
usmeritvi stranke kaj malo brigali za slo-
venske težnje.

Zato so se Slovenci iz katoliškega ta-
bora po 16 letih — čisto pravilno — spet
odločili, da samostojno nastopijo. Primer
iz tržaških volitev, kjer smo si Sloveni
priborili svojega zastopnika, jasno priča,
koliko več lahko stori za manjšino izvo-
ljeni predstavnik manjšine, kakor pa po-
slanec kake vsedržavne stranke, ki zasto-
pa najprej interese stranke, nato večin-
skega naroda, nikdar pa ne manjšine.

Narodni svet koroških Slovencev, ki dru-
ži katoliške Slovence s Koroške, je zato
sklenil — seveda v veliko nevoljo ljudske
stranke —, da letos ne bo več podprl te
stranke, ki se do sedaj ni nikdar izka-
zala hvaležna Slovencem za njej oddane
glasove, temveč je stalno popuščala nem-
skim nacionalnim nestrpnostem. Ker je za
dosego enega poslanskega mandata po-
trebnih 7600 glasov, je zelo možno, da
katoliški Sloveni v novem deželnem zbo-
ru kot jeziček na tehtnici odločilno vpliv-
vajo s svojim zastopnikom na sedanje
precej izenačeno ravnotežje na politični
pozorici Koroške.

Titovski usmerjeni Sloveni, ki so zdru-
ženi v »Zvezi slovenskih organizacij«, bo-
do pa tudi letos iz »načelnih« razlogov
podprli socialiste — tako kakor počnejo
enako usmerjeni naši rojaki na Tržaškem
in Goriškem že dolgo vrsto let. Da bodo
ti slovenski glasovi vrženi proč in brez
koristi za slovensko manjšino, je jasno kot
na dlani. Toda za te vrste ljudi je udi-
njanje levo usmerjenim strankam važ-
nejše kot pa reševati položaj manjšine.

Tako smo brali te dni v levičarsko
usmerjenem slovenskem časopisu, da je
Zveza slovenskih organizacij na Koroškem
ostala zvesta svoji pred desetimi leti skle-
njeni odločitvi, da koroški Sloveni ne
tvorijo več samostojne politične stranke,
marveč se kot polnopravni državljani za-
vsemno vključijo (t. j. utopijo, op. ur.) v
splošno avstrijsko družbeno življenje in
se v tem okviru borijo za oblikovanje po-
litične volje, zavedajoč se, da tako odstra-
njujejo nevarnost izolacije (!) od družbe,
v kateri živijo.

Kako klavarno in Slovenca nevedno je
tako mišljenje in pisanje! In kako v svetli
luči zablести zato odločitev katoliških Slo-
vencev, da bodo volili samostojno. Saj
tako velevala trezna pamet in slovensko
čuteče srce. Tradicijo prednikov je treba
povezati z bodočnostjo mladine. To bo pa
mogoče samo, če si Sloveni na Koroškem
zagotovijo lastno zastopstvo v deželnem
zboru.

In prav v tej težnji jim želimo vsi res-
nično demokratični in verski idealom
ter slovenski misli zvesti Sloveni v za-
mejnstvu in izseljenstvu popoln uspeh, to
je, slovenskega poslanca v koroškem pa-
lamentu.

DOBRA VERA

Iz Trsta smo prejeli še ta dopis:
Prebral sem nepodpisani članek v ted-
niku »Vita Nuova« z dne 26. 2. 1965 pod
naslovom »Slaba vera«.

Po svoji vesti izjavljam, da sem čla-
nek v »Katoliškem glasju« z dne 18. febr.
napisal v NAJBOLJSI VERI. Kdor ga
je pozornost prebral, je lahko spoznal, da
iz njega veje moralna obsodba komun-
ističnega režima, ki je izgnal Istrane iz
njihovih domov, odnosno je kriv, da so
mnogi sami odšli. Vem, da so med njimi
tudi Sloveni in Hrvati.

Dalje sem — rebus sic stantibus —
hotel le poudariti njihovo pravico, da
jim Italija nudi vsestransko pomoč, pač
tam, kjer je to fizično možno, to je na
lasnem ozemlju. Samo to in nič druge-
ga z izjemo ugotovitve, da se ena krivica
ne more popraviti s povzročitvijo druge
krivice na škodo etničnega značaja kra-
jev, v katerih živijo Sloveni, ko se to
vprašanje lahko uredi drugače v oboje
stransko zadovoljstvo. Ne vidim, kje bi
bil tu »rasizem najslabše vrste«.

Veseli me, da pisec članka v tedniku
»Vita Nuova« obsoja raznarodovanje. Ne
morem se žal v celoti strinjati z izjavo
da se »Vita Nuova« ni izrazila proti Slo-
vencem. Cemu je potem grajala sporaz-
um med strankami leve sredine in de-
mokratičnimi ter katoliškimi Sloveni?

Vzel sem si k srcu besede o okrožni-
cah in koncitu. Iz srca tudi želim, da bi
pisec članka našel zelo veliko bolj av-
tentičnih in boljših Slovencev, kakor ser-
jaz. Prav tako želim, da bi med vsem
katoličani na Tržaškem vladalo več pra-
ve krščanske ljubezni in razumevanja.

R. Z.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Priznanje zaslužnemu izseljenkemu duhovniku

Dne 17. februarja je buenosaireski nad-
škof kardinal Caggiano izročil glavnemu
dušnemu pastirju za slovenske izseljence
v Argentini g. Antonu Oreharju cerkevno
odlikovanje s častnim naslovom monsi-
gnor. Kardinal Caggiano je nato v razgo-
voru omenil, da je v teku zadnjega kon-
cilskega zasedanja v Rimu zaprosil sv. oče-
ta, da podeli ta častni naslov g. Oreharju
iz dveh razlogov: ker skrbi nepretrgoma
od l. 1948 dalje z vso vnamo za dušni bla-
gor slovenskih izseljencev v Argentini in
ker ves čas izredno modro in učinkovito
povezuje slovenske duhovnike istotam.

Brez dvoma si je g. Orehar to cerkevno
priznanje v polni meri zaslužil. Ze v do-
movini je z vno deloval na dveh farah,
bil vsestransko delaven v katoliških or-
ganizacijah, bil od l. 1940 do 1945 stolni
vikar v Ljubljani, učil verouk kot pro-
fesor na gimnaziji ter deloval kot zvezni
asistent Kat. akcije dijakinj in akademi-

čark. Od l. 1945 do l. 1948 je kot delež
pok. škofa dr. Gregorija Rožmana skrbel
za dušno pastirstvo med slovenskimi pri-
tikomunističnimi begunci in italijanskimi ter
boriščih Monigo pri Trevisu, Servigliano
pri Anconi in Senigallia. L. 1951 je v služ-
bu papeške konstitucije o Begunski dru-
žini postal direktor slovenskih dušnih
stirjev v Argentini. Po njegovi pobudi
zrastle v sruču Buenos Airesa mogoče
dvonadstropna Slovenska hiša z veliko dvi-
rano in prostorno kapelo, v kateri je redni
vsako nedeljo in praznik slovenska svet-
maša.

Novemu g. monsignorju, ki so ga moji
primorski Sloveni spoznali l. 1962, ko je
govoril po radiu Trst A in ob priliki
slovenske nedelje v Gorici, izreka tudi ne-
list svoje iskrene čestitke in se pridružuje
veselju slovenskih izseljencev v Argentini,
ki vidijo v tem imenovanju tudi pozornost
Svetege sedeža do njihove neomajne zve-
stobe katoliškemu načelom in potrditve pri-
vilegna stališča, ki so ga zavzeli do brez-
božnega komunizma.

Za sv. očeta izredno bogat teden

V ponedeljek, 22. februarja je na tajnem
konzistoriju imenoval 27 novih kardina-
lov. Naslednji dan, v torek je sprejel ve-
liko skupino mladih katoliških delavcev,
žsistov, ki so prihitali iz vseh delov
sveta, da se sv. očetu zahvalijo, ker je
podelil kardinalsko čast njegovemu usta-
novitelju in voditelju kanoniku Cardijnju.
Sv. oče je bil mladih delavcev vidno ve-
sel in jim je pripravil nad vse prisrčen
sprejem.

V četrtek je sv. oče novoimenovanim
kardinalom izročil znake njihove časti in
sicer med sveto mašo, ki jo je opravil
skupno z novimi kardinali. Določil je
tudi, naj bo obleka kardinalov bolj pre-
prosta, kot je bila doslej. Pri slovesno-
stih je bil tudi jugoslovanski veleposlan-
nik Vejvoda.

V petek, 26. februarja ob 17^h pa je sveti
oče v baziliki sv. Pavla daroval sveto
mašo za vse misijonarje, ki so izgubili
življenje pri izvrševanju svojega poklica,
zlasti za misijonarje, ki so padli v Kon-
gu. Ob isti priliki je sveti oče skupini
fantov in deklet iz Konga podelil zakra-
ment svetega krsta, prvo sveto obhajilo
in zakrament svete birme.

Zadovoljstvo na Vzhodu zaradi novih kardinalskih imenovanj

Odločitev papeža Pavla VI., da podeli
kardinalsko čast nekaterim vzhodnim pa-
triarhom, tako je dejal grško-melitski
patriarh Maksim IV. Saigh, je nov dokaz
velike ljubezni, ki jo goji sveti sedež
do Vzhoda. Iz tega dobrotnega dejanja bo
zlasti ekumenizem dobil novih spodbud
za svojo utrditev, ki bodo nujno pospeše-
vale zedinjenje kristjanov.

Talar — liturgična obleka

Episkopat republike San Salvador je do-
volil duhovščini te dežele, da nosi obleko
clergyman namesto talarja. Odlok stopi
v veljavo 7. marca. Talar bodo morali po-
slej nositi samo med bogoslužnimi obredi.

Pravi ekumenizem

Bostonski nadškof kardinal Cushing bo
za letošnji velikonočni čas govoril v 10
sinagogah in v 40 protestantskih cerkvah.

To pobudo, je dejal kardinal ob priliki
nekega zborovanja Judov v njegovi ško-
fiji, je ustvarilo novo ekumensko ozračje
in bi bila pred 15 leti povsem nemogoča.

P. Prešeren nekoliko boljši

Zdravstveno stanje jezuitskega patra An-
tona Prešerna, ki ga je pred letom za-
dela v Rimu delna možganska kap, se je
v zadnjem času rahloboljšalo. Sedaj
lahko kar razumljivo govori. Molimo zanj
še naprej!

Kratko, pa jedrnato

V Venezueli bodo smele trajati od 7.
marca pridige samo 10 minut. Tako je
določil predsednik škofijske komisije za
izvedbo liturgične konstitucije, pomožni
škof Bonilla.

Res katoliška Cerkve

V zavodu sv. Petra apostola v Rimu je
letos 128 duhovnikov, ki so iz 95 škofij
in 33 dežel z vseh celin.

Katoliške univerze v Juž. Ameriki

V akademskem letu 1965 bodo katoliške
univerze v Latinski Ameriki obravnavale
zlasti dve temi: Poslanstvo katoliških uni-
verz v razgovoru z modernim svetom in
Pouk teologije kot sredstva okrepitev in
poglabitve vere.

Zbirka za osrednjo Afriko

V vseh cerkvah v Belgiji je bil 17. ja-
nuarja Dan za Kongo, Ruando in Burun-
di. Zneski, ki so jih nabrali ob tej priliki,
so bili poslani različnim misijonskim po-
stajam v Osrednji Afriki, zlasti za izo-
brabzo voditeljev omenjenih treh dežel.

Sestanek glede prvega sv. obhajila

Duhovniki in laiki 14 nemških škofij so
se sestali v Königsteinu, kjer so proučili
najprimernejše vidike, katerim naj bi sle-
dili pri pripustitvi otrok k prvemu svete-
mu obhajilu. V ta namen so ustanovili
posebno študijsko komisijo.

Trapisti bodo zborovali

Glavni kapitelj reda trapistov se bo
vršil v Citeauxu od 29. aprila dalje.

Zbornik Svobodne Slovenije 1965

V začetku februarja je prišla iz daljne
Argentine tudi k nam na Tržaško in Go-
riško dolgo pričakovana pošiljka »Zbor-
nika Svobodne Slovenije« za leto 1965.
Zajetna knjiga na 368 straneh velikega for-
mata nas ni razočarala. Po obsegu presega
vse dosedanje, po vsebini je pa tudi tako
pestra in bogata, da si mora vzeti bravec
res precej časa, da jo prečeta, potem pa
se mora še in še k njej vračati, zlasti k
zaglavju »Kaj sodim o komunizmu?«

Letošnji Zbornik Svob. Slovenije (tehnik
slovenskih izseljencev, ki izhajaja v Buenos
Airesu), je sedemnajsti po vrsti. Ob dvaj-
seti obletnici, odkar se je končala 2. sve-
tovna vojna, zaključila sovražnikova oku-
pacija našo zemljo, zmagašla zarota
mednarodnega komunizma v Sloveniji, na-
ši ljudje pa bili prisiljeni v deset tisočih
iskati svobode v tujini, Zbornik Svobodne
Slovenije častno predstavlja svobodno de-
mokratično emigracijo v svetu in kliče
tistim, ki so se nasilno polastili oblasti
v domovini: »Mi živimo in se razvijamo
v svobodi. Ni nas strah bodočnosti, kajti
ta je naša in ta bodočnost bo tudi Slo-
veniji pričarala novo dobo, ki bo prosta
klečeljenja, omejitve vseh vrst in strahu
pred oblastniki.«

Knjiga je razdeljena v šest poglavij.
Prvo nosi naslov »Razprave, dokumenti,
pričevanja«. Menimo, da bi moral vsakdo
iz tega dela Zbornika prebrati zlasti spis
msgr. dr. Jožeta Jagodica »Proces proti
škofu dr. Gregoriju Rožmanu«. V njem
je objavljen zagovor škofa Rožmana, ki
ga je sam napisal na obtožbe komunistič-

nega sodišča v Ljubljani in ga nato poslal
Sv. stolici v Rim. Je to izredno važen zgo-
dovinski dokument, ki priča, kako podlih
laži in podtikanj so se poslužili naši ko-
munisti z namenom, da bi mu vzeli čast.
Prav po objavi tega dokumenta zablести
umrl škof-trpin pred nami še bolj velik
in plemenit.

V tem zaglavju je še več izredno zani-
mivih sestavkov, kot n. pr. Iz socialne in
politične zgodovine Slovenije, Proces (ko-
munistična sodna farsa proti Nagodetovi
skupini l. 1947 v Ljubljani), Katoliška Cer-
kev in državna oblast v Jugoslaviji, O raz-
voju krščanske demokracije, Potek in te-
matika drugega obdobja koncilskih del.

Drugo zaglavje je posvečeno slovenskim
planincem v Argentini, ki so uspešno iz-
vedli odpravo na Kontinentalni led, za-
vzel 29. januarja 1964 3380 m visoki og-
njenik Lautaro ter na njem razvil slo-
vensko in argentinsko zastavo. Temu za-
glavju je dodana tudi planinska priloga
na boljšem papirju s čudovitimi, doslej
še ne objavljenimi fotografijami posnetki.

Svoj višek doseže Zbornik v tretjem
zaglavju »Kaj sodim o komunizmu?« Ob-
sega kar 75 strani. V obliki ankete je ob-
javljenih 21 odgovorov, ki so prišli iz Ar-
gentine, Anglije, Francije, Nemčije, Ka-
nade ter ZDA in predstavljajo eno najbolj
jasnih prikazov komunističnega nauka ter
njegovoga razkrajalnega dela, kar smo
jih dosedaj Sloveni objavili.

Naslednje zaglavje se spominja dvajset-
letnice, ko so bili l. 1945 »Slovenci pre-
varani in upanjanu, da bodo dosegli svobo-

do.« V vrsti člankov je prikazano trpljenje
in tragika našega naroda od l. 1941 do
1945, ki ni trpel le pod peto sovražnikovo
okupatorjevo, temveč tudi in predvsem
lastnih bratov, ki so brezobzirno spro-
dali pod krinko osvobodilnega boja najbolj
krvavo socialno revolucijo.

Peto zaglavje »Slovenstvu v čast —
rod v ponos« predstavlja bravecem, tri slo-
venske znanstvenike, ki so se krepko upo-
rijavili v tujini vsak v svoji stroki.

Sesto in ohenem zaključno zaglavje
»Razgledi« pa nudi najbolj različno
nje: proza, pesmi, poročila o življenju
ter delovanju Slovencev v zamejstvu,
izseljenstvu, spominske članke, pre-
književnih izdaj zamejskih in izseljen-
Slovencev, za zaključek pa kot že ne-
let nazaj spis v tehničnem svetu izred-
razgledanega ter na tako poljuden na-
kramljajočega časnikarja Janka Haf-
ja, ki je letos pripravil zelo zanimiv
nek Zmaga elektrotehnike.

Samo na zgoščeni način smo mogli
dati vsebino letošnjega Zbornika Svobode
Slovenije, pri katerem je sodelovalo 60
70 avtorjev ter 11 slikarjev-umetnikov,
že ta prikaz lahko vsakogar prepriča,
je Zbornik edinstvena knjiga na naš-
zamejskem knjižnem trgu ter pomeni
ne samo za slovensko izseljensko, ampak
v enaki meri tudi za splošno slovensko
stvar.

Knjigo je dobiti po naših knjigarnah
Trstu in Gorici. Stane 2800 lir, po 2000
200 lir več.

GORIŠKE NOVICE

Letošnje pustovanje v Katoliškem domu

Tudi letos se je Katoliški dom v Gorici napolnil z občinstvom, ki je prihitelo na pustovanje z željo, da v prijetni domačnosti in ob zdravem humorju preživi popoldanske ure že tradicionalne pustne nedelje.

Pustovanje je pripravila Zveza slovenske katoliške prosvete, sodelovalo pa je osem različnih skupin iz Gorice in okolice. Posamezne točke je z njemu lastno spretnostjo tudi letos povezoval g. Viktor Prašnik.

Goriške skavtinja so podale prizor »Pri tabornem ognju«, skavtski vod Sokolov »Začarana gostilna«, skavtski vod Orlov

pana je to delo prišlo v izvajanju podgorske mladine tudi na oder Katoliškega doma. Res smo bili veseli te vedre burke, ki je v svo dvorano prinesla čisto novo razpoloženje. Ljudje so splošno obžalovali, da niso mogli dati duška svojemu zadovoljstvu s tem, da bi glasovali v korist te skupine pri izbiri prvega mesta.

Seveda ostane podgorskim pevcev in igravcem moralno zadoščenje, da so bili dejansko zmagovalci in si osvojili vse gledavce. Naj jim ta uspeh služi v spodbudo, da nam prihodnje leto pripravijo kaj sličnega in se pogumno vključijo v tekmovanje.

—jk

SLOV. KAT. PROSV. DRUSTVO STEVERJAN

priredi

v nedeljo, 7. marca ob 16^h
v Katoliškem domu v Gorici
Moliérovu komedijo

SCAPINOVE ZVIJACE

Slovenci iz Gorice in okolice:

VSI VLJUDNO VABLJENI!

pa je izvajal burko »Nocoj je prav lep večer«.

Prav razgiban je bil prizor »Pri šolski uri«, ki so ga igrali člani in članice Kluba srednješolcev iz Gorice. Ni čuda, da je za mladino iz Pevme prejel pri glasovanju največ glasov.

Tretji v ocnji so bili Steverjanci, ki so uprizorili burko izpod peresa pok. pisatelja Finžgarja »Vse je naše«. Pisatelj je na fin način osmešil komunizem. Skoda, da je kasneje malo pozabil, kaj je zapisal po prvi svetovni vojni!

Mladina iz Dobrodobera je nastopila kar z dvema šaljivima prizoroma. Enega so predvajali fantje (Zamorec), drugega pa dekleta (Katica).

Vsa dvorana je željno pričakovala nastopa mladine iz Pevme, ki je že ponovno pri tekmovanjih odnesla prvo mesto. Vendar letos niso tako zadovoljili poslušavcev. Morda smo postali precej zahtevni do tega zbora, morda je pa tudi res, da s predvajanimi točkami to pot niso tako potegnili občinstva za seboj.

Vsekakor bi bilo zanimivo vedeti, kako bi glasovanje izpadlo, če bi se bili pridružili tekmovanju tudi pevci in pevke iz Podgorja, ki so za konec prireditve vso dvorano presenetili z odlično izvajano in izvrstno zapeto opereto v dveh dejanjih »Za prazen nič«.

Nastala je ta opereta v enem slovenskih naselij v bližini Buenos Airesa, v Slovenski vasi v Lanusu, kjer jo je priredil za letošnje rojake Nace Hladnik, brat zasluznega izseljenskega duhovnika msgr. Janeza Hladnika. Ze tam je ta pevka burka doživela velik uspeh.

Po zaslugi in v režiji pevovodje podgorskega cerkvenega zbora Mirka Špaca-

Dr. Kazimir Humar petdesetletnik

28. februarja je obhajal petdesetletnico življenjske poti stolni vikar in profesor verouka na višjih šolah dr. Kazimir Humar. Delavnemu duhovniku, ki pomaga povsod, kjer je potreba za duhovni podvig naših ljudi, želimo še dolgega življenja, trdnega zdravja in bogatega božjega blagoslova pri vsem njegovem delu.

Pokopali so mater bivšega župana Bernardisa

V visoki starosti 84 let je v petek zvečer nenadoma umrla Giacomina Franzot, vdova Bernardis, mati vrhovnega tajnika deželne administracije in bivšega župana goriškega mesta.

Bila je globokoverna žena, močna in preizkušnja, ki ji niso prizanašale. Se mlada je postala vdova in skrb za tri sinove je bila sedaj le na njenih ramenih. Prvi sin Bernard je umrl v Sondriu leta 1922. Dvajset let pozneje je v abesinski vojni padel njen drugi sin Silvano.

Od leta 1919 do leta 1965 je bila hišna učiteljica v zavodu »Dante Alighieri« v Gorici. Gojencem je bila kot druga mati in so jo vsi ohranili v najlepšem spominu. Sama tako težko preizkušena je znala razumeti vsakogar in mu po svojih močeh pomagati.

Pogreb je bil v nedeljo zjutraj s pogrebno mašo v cerkvi sv. Justa, nakar so pokojnico prepeljali v Faro, kjer ima družina Bernardis svojo grobnico.

Veseli dogodki v Jamljah

Zvesta jamelska organistka *Ema Stanič*, poročena Bagon je preteklo nedeljo doživela prvo materinsko srečo in razveselila moža in vse svoje sorodstvo z rojstvom sinčka. Ko izrekamo srečni družini naše čestitke, želimo da bi otrok po zgledu svoje požrtvovalne mame raste kot zvest vernik Cerkve in zaveden član naše narodne skupnosti.

Pevma — kulturni večer

SKPD »Jože Abram« je dne 24. februarja priredilo svoj drugi kulturni večer v letošnjem letu, na katerem je predaval g. dr. Stojan Brajša. Govoril nam je o italijanski ustavi. Najprej je g. predavatelj podal kratko zgodovinsko sliko italijanske ustave, od Karla Alberta pa do

SKPD »Mirko Filej«

priredi v nedeljo, 7. marca

IZLET NA SNEG

v Kanalsko dolino (Zabnice).

Odhod izpred cerkve sv. Ignacija na Travniku po prvi sv. maši.

Na razpologo je še nekaj mest.

današnjega ustroja demokratične države. Nato je dr. Brajša govoril o ustavnih organih in pa o dolžnostih državljanov. Predavanje je bilo zelo zanimivo, ker so bili obravnavani aktualni problemi in ker smo se od tega predavanja veliko koristnega naučili. Razšli smo se v upanju, da bomo kdaj kmalu spet imeli priliko poslušati g. dr. Brajšo, ki nam je o ustavi zelo jasno in razumljivo govoril.

SPORTNA KRONIKA

Odbojka: V odbojškem prvenstvu med višjimi šolami iz Gorice je Slovenska klasična gimnazija premagala še Industrialno šolo in tako praktično zasedla prvo mesto ter osvojila naslov prvaka za šol. leto 1964/65; odigrati mora sicer še tekmo z Realno gimnazijo, toda ta šola ni močna in ima le malo verjetnosti za zmago. Izidi zadnjih tekem so:

Trgovska šola »Fermie« : Realna gimn. 2 : 0 (15 : 3, 15 : 11).

Slov. klas. gimn. : Industr. šola »Galilei« 2 : 0 (15 : 3, 15 : 1).

Industr. šola »Galilei« : Trgovska šola »Fermie« 2 : 1 (15 : 12, 5 : 15, 16 : 14).

Smučanje: Dne 18. in 19. februarja so se vršile v Bormio (prov. Sondrio) meddeželne dijaške smučarske tekme. Goriško šolsko skrbništvo je zastopalo osem dijakov, med njimi sta bila dva Slovenca: Cotti Igor (Realna gimn.) in Kranner Marijan (Slov. klasična gimn.). Goričani so se kar dobro odrezali v borbi proti tovarišem iz smučarskih središč kot so Bolzano, Belluno, Trento, Udine, Sondrio, Milano itd. Cotti je n.p.r. zasedel 14. mesto v slalomu, v veleslalomu pa je bil enajsti. Kranner je tekmoval v smučarskem teku na 4 km in je zasedel 11. mesto (čas 20'59"); skupaj z dijakom Alesani-jem in Ceriani-jem je tudi tekel v štafeti 3x4 km in so dosegli 11. mesto (čas 59'16").

Na podlagi doseženega mesta je bil Kranner Marijan poklican na vsedrjavne dijaške smučarske tekme, ki bodo 5. in 6. marca v Cortini; to je prvič, da je kak goriški dijak prišel v finalno smučarsko tekmovanje.

VZGOJNI TEDEN ZA MLADINO

Od 7. do 14. marca bo v Katoliškem domu v Gorici vzgojni teden za našo mladino iz mesta in dežele. Govoril bo prof. Ivan Theuerschuh iz Trsta in nekateri naši duhovniki. Spored bo naslednji:

V torek in četrtek ob 8.30 zvečer za dekleta;

v sredo in petek ob 8.30 za fante.

Zaključek za ene in druge v nedeljo, 14. marca ob 4. popoldne. Na sporedu bo tudi skioptično predavanje g. Vinka Zaleteta s Koroškega, ki bo kazal slike z evharističnega kongresa v Bombayu.

Prisrčno vabljeni vsi fantje in vsa dekleta!

LEV DETELA

Blodnjak

V založbi Sodobna knjiga je lani proti koncu leta izšla v samozaložbi prva zbirka pripovedi mladega slovenskega pisatelja Leva Detela, ki se je pred časom umaknil iz Ljubljane na Dunaj, ker ni soglašal z režimom, ki sedaj vlada v domovini.

Sam avtor v uvodu prizna, da »to ni proza v nekdanjem smislu besede«. Res, njegove pripovedi so fantastične in grozotne ter skrivajo v sebi jedro, do katerega se mora bravec šele dokopati. Prav zato so za večino ljudi, ki iščejo v knjigah odih in lahko zgodbo, večinoma nerazumljive.

»Blodnjak« vsebuje sedem pripovedi.

V prvi — tako se vsaj zdi — hoče pisatelj obsoditi slovensko predvojno in povojno življenje. Ko doma zaman išče novo življenje, ki si ga predstavlja kot goro, polno sonca, zelenja, življenja in rajskih ptic, se odloči za pot v svet.

Druga pripoved »Poslednja gora« govori o »neocetovskem« očetu, ki sili otroke h kopanju v osrčje gore, pa to dela le zato, ker bi rad otrokom omogočil lepšo bodočnost. Pa ne uspe. Gora — življenje ga končno pokoplje pod seboj. Tako se pisatelj še enkrat vrne k misli, da v kraju, kjer je bil, ni zanj uspeha.

Zato odide v tujino, kakor kaže tudi naslov tretje pripovedi »Tuja dežela«. Starec s kozo, simbol zapeljivca, mu novo deželo naslika v rožnatih barvah, pa ga istočasno pošlje v sredo kolere. Tam ga muči spomin, ki ga ne moreš pustiti doma, ker ga nosiš v sebi. Ta spomin je kakor krvnik, zato se četrta zgodba imenuje »Starkin krvnik«.

Pride nato peta pripoved, osrednja in najdaljša, po kateri se knjiga tudi imenuje, — Blodnjak. Avtor je še vedno v tujini, a ta že ni več varna, kajti polna je različne golazni. Iz stranskih pomenov besed je razvidno, da želi pisatelj obsoditi diktature, ki so v tujino pošiljale svoje najete ljudi in obračunavale z nasprotniki. Kraljestvo orjaške strigalice je izraz moderne diktatorske države. Skorpion, ki naj bi pičil avtorja, saj je bil poslan v tujino v ubiljski misiji, ne zna živeti v urejenih razmerah, pa si zato poišče novega tirana.

Sesta zgodba »Posebna smrt« je posvečena beguncem, ki so se umaknili nasprotnikom. Na potu se srečajo z žensko, ki se predstavi kot zloba in krivica. Begunci jo ubijejo in tedaj začutijo, da je življenje lepo. Misel je jasna: ko preмагаš slabo, si srečen tudi sam.

Zadnja pripoved »Sprememba« govori o skrivnostni melodiji, ki prinaša novo življenje. Ta melodija je svoboda.

Zbirka je res primer nove slovenske literature. Ne moremo pa reči, da najbolj posrečen. Če bi bila bravec bolj razumljiva, bi lahko nudila mnogo učinkovitih pobud in snovi za razmišljanje. Tako pa

ZAHVALA

Sporočamo žalostno vest, da nas je v nedeljo, 28. februarja za vedno zapustil naš dragi oče

HENRIK ZORN

Zahvaljujemo se vsem, ki so na kakršen koli način počastili njegov spomin. Posebna zahvala č. g. dekanu J. Zorzu.

ZALUJOČE DRUZINE
Zorn, Furlani, Nardi, Vehovec,
Srebotnjak, Porovne

Gorica, 2. marca 1965

ZAHVALA

Prisrčno se zahvaljujemo vsem, ki so nam stali ob strani ob nenadni izgubi pokojnega moža in očeta

ANTONA CERKVENIKA

zlasti profesorskemu zboru, kolegom in dijakom Slovenske trgovske akademije, cerkvenim pevcev in vsem prijateljem in znancem, ki so nam bili v tolažbo ob tej bridki uri.

DRUZINA CERKVENIK

Seja občinskega sveta

Na petkovi občinski seji so razpravljali o izdajanju gradbenih dovoljenj, katere zavlačuje goriški župan. Na vprašanja raznih odbornikov, zakaj se ne dovoli gradnja stanovanjskega kompleksa v ulici Bona, je župan odgovoril, da se načrt ne strinja s predpisi zavoda za lepo umetnost. Ta kompleks ne bo stal, kot je bilo predvideno 900 milijonov lir, ampak 400 milijonov in bodo njegovo gradnjo odobrili šele leta 1967. Brezposelnost gradbenih delavcev se je v zadnjem času zvišala za 12 odstotkov, delavcev v opekar-nah pa za 150 odstotkov. Takojšnja odobritev nadaljnjih gradbenih del bi te brezposelnosti znatno zmanjšala, pa četudi na račun manj lepih zgradb, kakor je poudaril odbornik Majo.

Nadalje je občinski svet odobril nočno nadzorstvo nad mestnimi zgradbami ter 100.000 lir letne podpore goriški stolnici; 25.000 lir društvu CAI in 25.000 lir jamarjem. Občinski glasbeni šoli so izplačali dva in pol milijona lir. Izvolili so nadalje svoje predstavništvo v upravo šolskega patronata ter razpravljali na koncu o osnutku novega pravilnika za mestne taksiste. Sprejeli so predlog odbornika Battella, ki je predlagal, naj ne bo parkiranje mestnih taksistov omejeno le na določena mesta, temveč naj ti zasedejo vsa razpoložljiva mestna postajališča.

»Ruska« gripa tudi v našem mestu

Najmanj 15 odstotkov Goričanov je prizadetih od nove gripe, ki jo imenujejo »rusko«. Po mnenju zdravstvenih oblasti ni več to le navadna influenza, temveč že epidemija, ki pa ima na srečo zelo blag potek. Zahteva le nekaj dni počitka, da je človek spet zdrav.

Ta gripa se je prvič pojavila v začetku januarja v Leningradu, od tod njeno ime. Kmalu je zajela vso Evropo in se preselila še v ZDA. V Rusiji skoro že pojema. Zelo veliko obolenih so zabeležili na Poljskem, 94 tisoč. Veliko jih je tudi na Finskem, Holandskem in Švedskem. Gripo povzroča virus »A 2«. Cepljenje bi ne sluzilo, ker traja bolezen le dva do tri dni.

prijatelji ob priliki bivanja v Gorici vabili, naj obišče Slovenijo, je odgovarjal, da bo to storil tedaj, ko bo režim priznal pokolj protikomunističnih borcev in jim dal vsaj posmrtno zadoščenje.

Se se ga spominjamo, kako se je s svojimi sinovi udeležil izleta v Sp. Barnas in mladinskega dneva na Stari Gorji 14. junija 1964. Bil je srečen med nami in že je letos delal načrte, kako spet pride za poletje v našo deželo.

Zvedeli smo, da bo družina prepeljala truplo dragega očeta na goriško pokopališče; tu bo počival ob pobožni mami.

Njegova smrt bo težko odjeknila zlasti v slovenski skupnosti v Buenos Airesu, saj si je tam ustvaril velik krog prijateljev. Bil je dolgo vrsto let predsednik Društva Slovencev in s svojim modrim nastopom pripomogel, da se je članstvo povežalo, društvo pa utrdilo in res postalo reprezentančna organizacija slovenskih protikomunističnih izseljencev v Argentini.

Ko želimo pokojnemu ing. Mozetiču večni mir in plačilo za zvesto službo Bogu in narodu, izrekamo ga. Vidi in sinovom naše iskreno sožalje. Naj v miru počiva!

† Ing. Albin Mozetič

Iz Londona je prišla žalostna vest, da je po kratki boleznii na posledicah možganske operacije umrl naš goriški rojak ing. Albin Mozetič. Bil je nečak še živečega škofa na otoku Krku dr. Jožeta Srebrničja. Umrl je 25. februarja, star komaj 51 let.

Doma iz Solkana je srednješolske študije ter univerzo napravil v Ljubljani ter postal inženir. Leta 1945 se je umaknil v tujino, ker ni hotel služiti komunistični diktaturi. Ko je prišel v Argentino, si je naglo ustvaril lepo pozicijo v petrolejski družbi »Diadema Argentina«. Podjetje je njegovo delo tako zelo cenilo, da mu je zaupalo vedno bolj odgovorna mesta. Poslalo ga je za nekaj let v Indonezijo, lani pa iz Argentine poklicalo na sedež družbe v London.

Ob tisti priliki se je ing. Mozetič z vso svojo družino (gospa Vida in štiri sinovi od 15. do 23. leta) za mesec dni ustavil tudi v Gorici. Tu je namreč pokopana njegova mama. Bil je silno družaben, prijeten v razgovoru, zelo razgledan, pa istočasno načelno silno jasen; zlasti do režima v domovini je ohranil do smrti odklonilno stališče. Ko so ga razni